

מסורת הש"ס

(א) נדרים סוף. ערכך יב:
(ב) שביעית פ"א
מחמ' ח"ק ג: מכות ח:
(ג) (מנחה ע"ג.) (ד) יומא
פ"א: (ה) גרמ' ח: פסחים
ס'א: יומא פ"א: (ו) (נראה)
ש"ל המוכר שדור' דף ג'
(ז) (וע"פ ח"ס) ע"ז
ט: ד"ה ש"ל: (ח)
חומ' ח"ק ג: ד"ה שד"ר:
(ט) גירסת רש"י במקום.
(י) (אולי צ"ל כי ה"ז דל"ה).
(כ) (דף ג:.) (ז"ל)
שבת' ע"ס.)

הגהות הב"ח

(6) תוֹב דַּ"ה שְׁהִיר
 כִּי הִדְרֹשׁ בְּעֵצֵי יָרִיב
 כִּי מְחַלְלֵי בְּחֵצֵי הַיֵּיטִי
 מִשְׁקָם מִים לְעֵרְשֵׁי כְּדִלְחָא
 הֵסֵם לְהִיחֹל דְּרָק ג'
 לְגַבִּי מִרְשׁ עֹלֵם מִלְּפָנֶיךָ
 הוּא דְלִקְיָא דְּלֹא בְּשִׁעִית
 לְמַחֲמָא אֶפֶר כְּרַחֲמֵךְ וְעֵינִי
 כְּחוֹסִי דְּרָק יִי עִ"כ
 וּבְחֵסִי לְמַסֵּי: (3) (3)
 דַּ"ה וְר' יִשְׁמַעֲלֵל ס'
 פִּיק לְמוֹעֵד דְּרָק עֲדֵשׁ
 בְּשִׁעִיתֵי הַקְּבִיעָה לְמַעֲבָה
 מִסִּיעִי וְהַלְכָתָא לְר'
 יִשְׁמַעֲלֵל כְּרַחֲמֵי לְרַיִי
 וְכִין לְקִרְאֵי:

גליון הש"ס

[illegible]

הגהות מהר"י

לנדה
א) בציורי עין משפט אזה
ז' חסר מ"י פ"ג מהלכות
נדרים הלכה ט' ועי' בב"מ
:ספ

מוסף רש"י

שנת חמישים עזרה
לבאן ולבאן. היא שנת
יוגל והיא שנת התחלת
השמיטה הכללית והתחלת
לראש יוגל הכל (ש"ס)
ובש"ס שרבו יב. ודגל.
אנו צריך לומר חרש
וקציר שביעית. דעל
מקור שביעית השמיטה
המכונה מדרג, דלי דמחזיק
לדיוס השביעי קח, מלי
שנת חרש וקציר דנקט,
אלא הכי קאמר שש ימים
מקדש ובשביעית השמיטה

והשם שאתה עובד כן
שלל יתרוש בשמים חרשה
שלים בשביעים מאז היא
מחול על הקודש, וכך מש
שהחריש והקציר אסור (וש
החריש שאני אסור לך בש

ארבעה ראשי שנים פרק ראשון ראש השנה

ורבנו. דלג ליפי מוקדשתם שתקדשם מחמתה וגו' אינטרדיקציה לתעוטי סופה דרשי ליה הכי שנת החמשים אחת מונה ואי אחת מונה שנת היובל שנת חמשים לסוף יובל שעבר ואחת למנין יובל הבא ואי אחת מונה שנת היובל הבא אלא משנה שלאחר היובל: ולאסוקי

מדר' יהודה דאמר. במסכת נדרים

שנת חמשים עולה נלאן ונלאן שנת
 היוצל ושנה לאסנה לשמעה בדבאה:
 אצין לררר לומר קציר של
 שביעות. דעל כרחק אע"ד דרשא
 דקרא בשנת קאי דכתיב שנת ימים
 מתנוד כיפה אשביעות קאי דאי
 תלבת מרש וקציר הוא לאסור שאר
 מנאכות מי שר: הריש של ערב
 שביעות. שלא יתרוש שדה אילן ערב
 שביעות הריש שיועיל לשביעות: וקציר
 של שביעות. כגון תבואה שהיה
 שלש בשביעות * אחת נוהג בה
 מנהג שביעות בשביעות: ר' ישמעאל
 אומר מה הריש רשות כו'. ולא דבר
 הכסוב אלא לענין שנת דכתיבי ביה
 וביים כשביעי פשטות בהריש ובקציר
 פשטות בה ללמוד מה מרש אין לך
 מרש של מנהי ואפילו לרועת אררן
 עומר ושנה הלחש שהרי אם מלא
 מרש אינו מרש ואינו אסור לך
 בשנת אף קציר שאינו אסור לך בשל
 רשות אינו מרש: יא קציר העומר
 שנת מנהג. ששמי מלא קציר מנהג
 לקצור רש לך ללמוד מכאן שדושה את
 השנת: עד ערב. לילה הוא ועד ככלל:
 כל האוכל ושופס כו'. דהיינו אחר קציר
 ועתים תבשעה אכילה תשעה קרא
 קורא ענינו וכוין דלכילוי ענינו פשטא
 כל דמפיש באכילה ושפיה טפי עדיף
 דהא מדקדמך בערב על כרחק לא
 מקפיד אענינו דתשעה וכי קרי ענינו
 תבשעה אכילה ושפיה דידיק קרי ענינו:
 ויכל

מכדי ומירה בכלל זריעה ובצירה בכלל קצירה לנתיב הלכתי כחבתי
אפי' תולדות דמתי אבות דידכו לא ממתיב אלף אהן דמתי בהה
מקד ומתקדמי מלא תוספתא חרבה נמי לתוספתא: **וְרִבְרִי** ש' שבק
בציר בשעית מלה מורע נפקא וחסתי קטא דמי נמי אהן לא מורע נמי
אמילו קודם ציבור דין מורע ברי ואף חבליה מרי קרלי בפסימתי
הבאת שלם וכי אסרין ספחין מהן לא מורע היינו דלנקטין שבציר
למחורה קמיל הן לא מורע: **וְרִבְרִי** ש' שבועית היוצא חבוצאי
בשבועית כדאיתא בח"כ דר"ש ואח ענני ניזיל לא כחבור בציר
קולה אותה בחרבה והי"נ דתנן ש"פ שבועית (משנה ו) והא דמתינא
מוספא נמי בציר צלירה אסור וכו' שניו לא צריך צלירה מוספא

דפרק הבית והעליה (ב"מ דף ק"ט). שומרי ספיחים בשביעית נוטלין

ואתמרתין מן המותר לישראל י"ל דלא היה שמירה ממס דלא היו
 ללגורד עומר ולא היו שומרין אותן אלא מבהמה וזוהי: ושון: ור"י
 פ"ק דמועד קטן (נד ד.) (ג) הלכתא לרבי ישמעאל קריל לר"ע ד
 אקנה אסורה ותימן ר"ת דהכא מיבעי ליה בתוספתא של אחר שניעית

כיון דלשביעית גופיה לא צריך אלא ללמד על אחריני: כל מקום

פא ענד צ"ה. דר"ע הוה ילף כולו משניות אצט זיין וויז' וויז' (דף קמח): ובפרק המצא (נ"ה דף ג.) וק"ק דפ' מקום אנהו (פספ) של אורי ואמא הא אפילו דלי יום מומן לחשיכה אסור בנתיבו ונבמה מדליקין (שם דף ג.) דחנן ספס חשכה אין מדליקין ושמה קנה דמיו"ק (דף ג:) לית ליה סוספת כלל דמקום האם חננו ע"ב דבריש סמכת אשית בשע' אשחירו למקרא סמך שש ימים שחשקע האמה ה' ערבי (שבת) אהא מומר לעשות ע' חתה משבת בראשית מה הלן היא אסורה לפניה ולאחריה מותר כ' אלף ד' דיטון המים ופי' אותה מקטנה יתכן לפרש הלכתא דר"ע וקרא' לזמון

ק ראשון ראש השנה פ.

רא"י אתה מינה שנת החמשים אחת. בלא וי"ו גרס דלין
שנת חמשים ראשונה לשיעית הבאה:
ולאפוקי טרד"י. אומר ר"י אפ"ה הלכה כרבי יהודה דאמר
שנת החמשים עולה לבלא ולבאן מדאמרין בפרק קמא

דע"ו (קד ט: ושם) נשמעתא לתנא

דני אליהו גני מחל' לאל ידע כחמ
שני בשבוע קאי' שנקול מכל מאה
מרה ושיד' פסטי' וכל' הסוגיא
כרציו ועד' דקסח' ממניח' והכא
אוקמא כרבי ישמעאל דפליג' ארצנ'
דפליגי על רבי יהודה ועוד דלר'
ישמעאל מקדשין דהשיט' ואנן קי"ל
בכוליה הש"ס שמקדשין דהשיט' יוסי
יוסי נמקו עמו קאי' כרבי ישמעאל
כפ"ק (דקדושין) (דף מ:) דאית ליה
דיינל כחמיהו משמע ובערין כקוף
(המקדש) שדכו (דף כח:) מוכח
דמחל' דאית ליה מחמיהו משמע
סבר לה כרבי ישמעאל דאמר מר"ה
חיילא יוכל' לאכל לא נראה דהא אומר
התלמוד הכא וכו' (אין עננין)
וערין דף י' וסו' לאפוקי מדרבי
יהודה] ומדי אין אליה מנורה מה
דקאמר הכא ובערין לאפוקי מדרבי
יהודה דאשכחן בפרק המגס (גיט'
דף כה:) אפוקי רבא בגיטין מן יומא
דנן ולעלם לאפוקי מדרבי יוסי דאמר
ומנ' של שטר מוכח עליו אפ"ה כרבי
גופיה פסק כוותיה גיש מוחלין
(כ"ב דף קל.) וכן כפ"ק דכטבות (דף
א') לאפוקי דרשב"ז דאמר כחמיה
דאורייתא וקיממא לן כ"מ ששה
רשב"ז במשנתנו הלכה מחמיהו
משנה בפרק בתרא דכטבות (דף
קכ"ג:) שהרי כבר נאמר שדך
לא תודע. תימיה הא אינמירין למחל'
דאמר גריס מועד קטן (דף ג.)
(א) דמורס בשבועות לא לתי דקאמר

רחמנא למימר דהאי תולדות מחייב אאחריימא לא מחייב אלמא
ואיכ' גרין לכחז חרשה לאשמועינן דאמירא וייל' דשיקר דיוקא
ת. פ' הריב"א בנזיר ספיחוס כשהיו שלם שבציעות דאי דמזע
אל' לן בפרק מקווס שנגהו (פסחים ד' נא) (שם) לפי' ר"ת דאמר
למה לי ולגירסא רש"י (פסחים ד' נא) וייל' פספסיה לא אפיני' בתר
קמ"ל בחרש ובקציר ואי מהכא לא הייתי אוקר לאכילה אלא
ביעיה. דוקא כי אורחיה אסור לקצור אבל ע"י שינוי מותר אפילו
אין מכלל אמרו תאנה של שבציעות אין קולין אותה וי'במקנה אבל
הכנים מן המשומר אי אמה בוצר "אבל אמה בוצר מן המופקר
ומשומר אפילו שלא בדרך בצירה נמי אסור וסומרי ספיחוס שבציעות
בכרן משום עומר ושני הלם א"כ אסור כיין דמשומר ואחילי לא
לשומה מבני אדם דמאילינן היו פורשין כשהיו יודעין שהן
עמא' בוספיח' כהוא ע"ה הקודש מנא צ"ה. מימה לר"ת הא אמרינן
בר נעישת הלכה דמשה חמיו וכוין להכלתה למשרי ילדה ממילא
מנא לא ובחזק דכיון דשבציעות גופה מהלכה לא ילפינן מינה
אין קרא משום שבת וי"ט ואלטקרי' הלכתה למשרי ילדה ואל' דלא
שום דמלכה לא ילפי' דלא"כ לא היה לה למחזק קראי גבי שבציעות
נאמרי' שבות. ואמא לרבות שבציעות: ור"ב עקיבא האי עניניהם
כולהו מודו דמוספת ויהי' דאורייתא כדאמרין בפרק שואל (שם)
דף ד' (שם) בעי למימר דלא דיוה"כ ספקו אסור ביני ספסות
אל' למה נאמרי' ליה דאורייתא מוספת וכוין ל' דלא נאמרי'

וְשֵׁי פִּרְקִים הֵלָלוּ וְהַמִּירֹס לְעוֹמֵד וְעֹלָמָה וּמִפְרָשׁ גִּישׁוֹלִי
וְיִשְׁעִית לִמְלָאכָהּ מֵהָ עֶרֶב שָׁבָה בְּפִתְחָהּ אֲחֵהּ מוֹחֵל לְשִׁמּוֹן
עַל הַתַּחֲמֶה וּמִטְעָה וְנָמִי אֲחֵהּ בִּרְשׁ מוֹ"ק (ד' ז.) יִלְךְ שָׁבָה בְּחִזְקוֹ
קָאִי בְּמַסְקָהּ הִכִּי אֵלֶּה דְּמִיִּירִי הִלְכָּהּ בּוֹמֵן שְׁבַהֲמִ"ק קִיִּים דּוּמִיִּא
וְאִין בִּ"ה קִיִּים וְנִיִּיחֵה לְרִבִּי דְּלֹאֵר שְׁבִיעִית בּוֹמֵן הוּא דְּרַבִּין לֹא אִפְסָר:
לְחִילֵּי

[illegible]

עין משפט
גר מצוה

א חיי פיי מהל'
מטיטן הלכה ז טור
ייד פיי שלא:
ב חיי פייג מהל'
ומיטה הל' א ופיד

ה'ל' ט'
ב' ח' פ"ד שס ה'ל'

יג:
ד מתי פיו מהל'
מדין הלכה ו סמג
פסין קנט:
ה מתי פיו מהל'
וכינת עשור הלי ו
לאיון מה ועשין לכ
ע איה סר תרח
א וסר תרח סעף
[ג]:
טו"ע איה סימן רסא
סעף [ג]:
ז א טו"ע איה
ימן תרח סעף א:

—

ה' אור השלם
ששט ימים תעבד
ז השביעי תשבת
ש ובעצור תשבת
שמות לך כא
שנה השביעת שבת
זו יהיה לארץ שבת
דורך לא תעבד
זך לא תזמר:
ויקרא כה ז
שבת שקתון וזא
ועניתם את
מיתכם בתשעה
ש בערב תשבת עד
תשבתו שבתכם:
ויקרא כז לב

—

[illegible]

וְיָשָׁב אֶל שְׂרָא וַיֹּאמֶר אֵלָיו שְׂרָא
וְיָשָׁב אֶל שְׂרָא וַיֹּאמֶר אֵלָיו שְׂרָא

מִן הַיָּם (הַמִּשְׁךְ)
יָלַף קִצֵּר הַעוֹמֵר
כָּל הָאוֹכֵל
בְּתַשְׁיָעִי מַעֲלָה

והכי הכתוב וכו'. והכי משמע קרא לומר לך הרי הוא מזהר על תוספת נפקא ליה, מבשריש ואכלה ושתייה אני